

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní Mgr. Lenkou Havlíčkovou

žalobce: **D. L. P.**, narozený X
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
v České republice bytem X

zastoupen advokátem Mgr. Markem Sedlákem
sídlem Milady Horákové 1957/13, 602 00 Brno

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 12. 2023, č. j. MV-179652-4/SO-2023,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 15. 12. 2023, č. j. MV-179652-4/SO-2023, jímž žalovaná zamítla odvolání žalobce proti usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 22. 9. 2023, č. j. OAM-46406-36/DP-2022, kterým bylo podle 169r odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zastaveno řízení o žádosti žalobce o vydání povolení k dlouhodobému

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

pobytu na území České republiky za účelem podnikání jako osoba samostatně výdělečně činná.

Žaloba

2. V podané žalobě žalobce namítal, že žalovaná nesprávně právně posoudila žádost žalobce, když nesprávně aplikovala ustanovení § 63 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 30. 7. 2019 k posouzení otázky, zda žalobce podal žádost v době, kdy k tomu byl oprávněn, či nikoli z důvodu zániku platnosti zaměstnanecké karty. Žalobce vyslovil názor, že citované ustanovení se vztahuje na držitele platné zaměstnanecké karty, nikoli na cizince pobývající na území republiky za základě fikce podle § 47 zákona o pobytu cizinců, a platnost zaměstnanecké karty tak nemůže zaniknout, když již skončila uplynutím doby, na kterou byla vystavena. Žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla, že platnost zaměstnanecké karty zanikla dne 20. 11. 2019 právní mocí usnesení správního orgánu prvního stupně ze dne 23. 10. 2019, č. j. OAM-28723-34ZM-2017, ale žalobce měl za to, že v té době na území republiky pobýval na základě fikce podle § 47 zákona o pobytu cizinců.
3. Dále žalobce namítal, že žalovaná nesprávně a nedostatečně zjistila skutkový stav věci, když vycházela pouze ze svých evidencí a že její rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Žalobce podal žádost o souhlas se změnou zaměstnavatele na stejném formuláři jako žádost o prodloužení zaměstnanecké karty, ale žalovaná ve svém rozhodnutí uvedla, že žalobce podal žádost o prodloužení zaměstnanecké karty dne 31. 10. 2017 a žádost o souhlas se změnou zaměstnavatele již dne 30. 10. 2017 a rozpojil tak žádost do dvou samostatných řízení.
4. Dále žalobce namítal, že se žalovaná dopustila nezákonné retroaktivity, když na posouzení otázky zániku práva, kterého se řízení týká, použila právní úpravu pozdější, která se na věc nevztahuje. Žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla, že řízení o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele bylo zahájeno za účinnosti zákona č. 222/2017 Sb., tedy v době, kdy právní úprava s neudělením souhlasu se změnou zaměstnavatele spojovala zánik zaměstnanecké karty okamžikem právní moci rozhodnutí o žádosti; a že tak na řízení nemůže dopadat úprava, dle které zaměstnanecká karta zaniká uplynutím 60. dne následujícího po skončení dosavadního pracovněprávního vztahu. Žalobce však tvrdil, že jeho pracovní poměr skončil dne 2. 4. 2017, jeho zaměstnanecká karta nezanikla uplynutím 60denní lhůty podle § 63 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, ale ani podle § 63 odst. 2 téhož zákona, protože toto ustanovení zavedla až novela zákona o pobytu cizinců č. 222/2017, která nabyla účinnosti až 15. 8. 2017. K tomu žalobce uvedl, že tuto námitku uplatnil i v odvolacím řízení a žalovaná se s ní vypořádala na straně 5 napadeného rozhodnutí tak, že ji vytrhla z kontextu a opomněla účel citovaných ustanovení, tedy, že účelem ustanovení § 63 odst. 2 je poskytnutí ochrany cizinci, který v průběhu 60denní lhůty od zániku pracovního poměru podá žádost o souhlas se změnou zaměstnavatele, avšak tato žádost není do konce této lhůty správním orgánem vyřízena.
5. Dále žalobce namítal, že žalovaná v rozporu se zněním zákona vztahovala důsledky meritorního rozhodnutí o neudělení souhlasu se změnou zaměstnavatele i na situaci, kdy řízení o žádosti o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele bylo zastaveno procesním usnesením. V tomto ohledu měl žalobce za to, že žalovaná aplikovala ustanovení § 63 odst. 2 zákona o pobytu cizinců v neprospěch žalobce v rozporu s jazykovým zněním a logickým výkladem tohoto zákona. Tuto námitku žalobce uplatnil již v odvolacím řízení a žalovaná se s ní vypořádala tak, že v napadeném rozhodnutí uvedla, že pokud by přistoupila na argumentaci žalobce, mohla by vzniknout zákonem nepředpokládaná situace, kdy cizinci

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

sice bude prodloužena platnost zaměstnanecké karty, tento však nebude oprávněn vykonávat zaměstnání u požadovaného ani u původního zaměstnavatele a nemohl by tak plnit účel požadovaného pobytu. Žalobce k tomu v žalobě uvedl, že takový výklad zákona ze strany žalované je nelogický a zbytečný, protože otázka neplnění účelu pobytu a jeho následků je v zákoně výslovně a dostatečně řešena. Žalobce souhlasil s žalovanou v tom, že cizinec nemá na zajištění nového zaměstnavatele neomezený čas a že si jej musí zajistit do 60 dnů od skončení dosavadního pracovního poměru, ale problém mnohdy nenastává na straně cizince, ale na straně správního orgánu, který překračuje zákonem stanovenou lhůtu pro vyřízení žádosti, až v důsledku toho nový zaměstnavatel ztratí o zaměstnání cizince zájem.

6. Dále žalobce namítal, že rozhodnutí žalované je nepřezkoumatelné, neboť žalovaná nedostala své povinnosti prokázat ukončení pracovněprávního vztahu žalobce způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalobce uvedl, že jeho pracovní poměr pravděpodobně skončil, ale vzhledem ke své neznalosti českého pracovního práva neví, zda k ukončení jeho pracovního poměru došlo zákonným způsobem, či zda náhodou jeho pracovní poměr u PAC Hořovice s. r. o. dosud netrvá. Žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla, že skončení pracovního poměru žalobce dokládá řada dokladů založených ve spisovém materiálu, aniž uvedla, z jakých konkrétních podkladů vycházela a jak je hodnotila.
7. Na závěr žalobce navrhl, aby soud ve věci samé rozhodl tak, že se žalobou napadené rozhodnutí zrušuje a věc se žalovanému vrací k dalšímu řízení. Požadoval rovněž, aby byla žalované uložena povinnost nahradit mu náklady řízení.

Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Žalovaná ve svém vyjádření trvala na zákonnosti a správnosti svého rozhodnutí, odmítla námitky žalobce jako nedůvodné a v podrobnostech odkázala na své rozhodnutí. Žaloba dle názoru žalované nepřinesla žádnou novou relevantní argumentaci, která by správnost a zákonnost rozhodnutí žalované zpochybňovala, v podstatě se jedná o recyklaci odvolacích námitek proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, jež byly řádně vypořádány v odvolacím řízení. Žalovaná se vypořádala se všemi odvolacími námitkami žalobce a žádné procesní právo žalobce neporušila. Žalovaná uvedla, že zaměstnanecká karta se ve smyslu § 47 zákona o pobytu cizinců považuje za platnou a podle § 63 zákona o pobytu cizinců může dojít k zániku její platnosti. Rozhodná žádost byla podána v době účinnosti právní úpravy, která s neudělením souhlasu se změnou zaměstnavatele držitele zaměstnanecké karty spojovala zánik platnosti zaměstnanecké karty. Usnesení o zastavení řízení o žádosti je pak dle názoru žalované nutné považovat za rozhodnutí o neudělení souhlasu se změnou zaměstnavatele držitele zaměstnanecké karty ve smyslu § 63 odst. 2 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném od 15. 8. 2017 do 30. 7. 2019. K námitce nepřezkoumatelnosti žalovaná uvedla, že z napadeného rozhodnutí je jednoznačně patrné, jak a proč žalovaná rozhodla, a skutečnost, že se žalobce neztotožňuje s právním hodnocením obsaženým v napadeném rozhodnutí, nepřezkoumatelnost rozhodnutí nezakládá.
9. V závěru svého vyjádření žalovaná navrhla, aby soud žalobu zamítl a o nákladech řízení rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Posouzení věci soudem

10. O žalobě soud rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť oba účastníci vyslovili souhlas s rozhodnutím věci bez jednání.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

11. Napadené rozhodnutí žalované soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
12. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
13. Ze správního spisu vyplývají následující pro posouzení věci rozhodné skutečnosti. Žalobce pobýval v České republice na základě zaměstnanecké karty vydané na období od 25. 4. 2016 do 28. 2. 2018, naposledy (po udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele ze dne 31. 10. 2016) ve vztahu k zaměstnavateli PAC Hořovice s.r.o., IČ 27459098, sídlem 5. května 1137/57, 140 00 Praha 4–Nusle (dále jen „PAC Hořovice“). Součástí správního spisu jsou také pracovní smlouva žalobce a mzdový výměr, ze kterých plyne, že žalobce byl od 1. 10. 2016 zaměstnán u společnosti PAC Hořovice jako pomocný dělník pekařské a cukrářské výroby. Dne 2. 4. 2017 žalobce ukončil pracovní poměr u PAC Hořovice, což prokazují nejen potvrzení o zaměstnání (tzv. zápočtový list) a sdělení zaměstnavatele Úřadu práce o ukončení pracovního poměru založené ve správním spise, ale i četná tvrzení samotného žalobce obsažená ve správním spise.
14. Následně žalobce podal dvě žádosti o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele. Dne 5. 4. 2017 podal první žádost o souhlas se změnou zaměstnavatele. Dne 30. 10. 2017 tuto žádost vzal zpět a správní orgán prvního stupně dne 28. 11. 2017, č. j. OAM 9097-25/ZM-2017, řízení o této žádosti zastavil. Dne 30. 10. 2017 žalobce současně se zpětvzetím své předchozí žádosti podal druhou žádost o souhlas se změnou zaměstnavatele. Dne 31. 10. 2017 pak podal žádost o prodloužení zaměstnanecké karty. Žalobce tvrdí, že tuto žádost podal již dne 30. 10. 2017 společně se žádostí o souhlas se změnou zaměstnavatele. Z obsahu správního spisu plyne, že správní orgán prvního stupně tuto žádost přijal a zpracoval následujícího dne jako samostatné podání. O žádosti o souhlas se změnou zaměstnavatele ze dne 30. 10. 2017 rozhodl správní orgán prvního stupně usnesením ze dne 23. 10. 2019, č. j. OAM 28723-34/ZM-2017, tak, že se řízení z důvodu podle § 66 odst. 1 písm. f) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, zastavuje. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 20. 11. 2019. Žalobce v roce 2020 podal návrh na obnovu řízení, ale nebyl úspěšný. O žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty dosud nebylo pravomocně rozhodnuto, neboť správní orgán prvního stupně dne 22. 11. 2019 řízení o žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty zastavil (č. j. OAM 28864-12/ZM-2017) a žalovaná dne 19. 2. 2021 (č. j. MV 909-5-SO-2021) zamítla odvolání proti tomuto rozhodnutí. Následně žalobce rozhodnutí žalované napadl žalobou a Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 22. 10. 2022, č. j. 25 A 147/2021-52 rozhodnutí žalované zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení; žalovaná pak o odvolání rozhodla znovu dne

11. 1. 2023 (č. j. MV-909-25-SO-2021) tak, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně o zastavení řízení zrušila. Jakým způsobem naložil správní orgán prvního stupně s žádostí o prodloužení zaměstnanecké karty po zrušení jeho rozhodnutí ze spisu nevyplývá.
15. Následně žalobce podal dne 25. 1. 2022 žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání a správní orgán prvního stupně usnesením ze dne 11. 3. 2022, č. j. OAM-2286-12/DP-2022, řízení o této žádosti podle § 169r odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců zastavil. Dne 16. 11. 2022 žalobce podal žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání znovu a správní orgán prvního stupně usnesením ze dne 25. 4. 2023, č. j. OAM 46406-23/DP-2022, řízení zastavil. Proti tomuto usnesení žalobce podal odvolání a žalovaná rozhodnutím ze dne 17. 7. 2023, č. j. MV-86890-4/SO-2023, první rozhodnutí v dané věci zrušila a věc vrátila správnímu orgánu prvního stupně k novému projednání. Správní orgán poté rozhodl o žádosti ze dne 16. 11. 2022 rozhodl usnesením ze dne 22. 9. 2023, č. j. OAM 46406-36/DP-2022,2 tak, že se správní řízení podle § 169r odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců zastavuje. Proti tomuto usnesení podal žalobce odvolání a žalovaná napadeným rozhodnutím odvolání zamítla.
16. Z jednotlivých žalobních námitek se soud nejprve zaměřil na tvrzenou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů (či pro nesrozumitelnost) skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů tehdy, jestliže správní orgán neuvede konkrétní důvody, o něž se jeho rozhodnutí opírá (rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2006, č. j. 2 As 37/2006 - 63, č. 1112/2007 Sb. NSS), nevypořádá se se všemi odvolacími námitkami (rozsudek ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008 - 71), či neuvede důvody, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení a proč námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005, č. 689/2005 Sb. NSS). V projednávané věci soud dospěl k závěru, že žalovaná požadavkům na odůvodnění rozhodnutí dostala, neboť v napadeném rozhodnutí srozumitelně popsala, z jakých skutkových a právních okolností vycházela, jakými úvahami byla při svém rozhodování vedena a proč nemohla žalobci vyhovět. Žalovaná se vyčerpávajícím způsobem vyjádřila ke všem námitkám, které žalobce ve svém odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně vznesl. Žalovaná dostatečným způsobem zdůvodnila také to, na základě jakých skutečností dospěla k závěru, že pracovní poměr žalobce skončil dne 2. 4. 2017 a jaký vliv měla tato událost na její rozhodnutí. Žalobce však ve správním řízení netvrdil, že by jeho pracovní poměr byl ukončen v rozporu se zákonem, ani se nedomáhal určení neplatnosti rozvázání svého pracovního poměru. V žalobě se omezil pouze na účelové tvrzení, že nezná české pracovní právní předpisy a není si jist, zda jeho pracovní poměr u PAC Hořovice skončil. Z podkladů obsažených ve správním spise však nic nenasvědčuje tomu, že by k rozvázání pracovního poměru mělo dojít v rozporu se zákonem, správní orgány tedy nepochybily, když nad rámec svých zjištění nezkoumaly důvod ukončení pracovního poměru.
17. Mezi stranami bylo v daném případě sporné, zda vůbec došlo k zániku zaměstnanecké karty žalobce, a pokud ano, zda skončením pracovního poměru žalobce dne 5. 4. 2017 došlo k počátku běhu 60 denní lhůty ve smyslu § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, po jejímž marném uplynutí platnost karty zanikla, či zda k zániku zaměstnanecké karty došlo dnem právní moci rozhodnutí o žádosti žalobce ze dne 30. 10. 2017 o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele, tedy dne 20. 11. 2019. Mezi stranami bylo sporné, podle jaké právní úpravy

má být posuzována platnost zaměstnanecké karty, když v době skončení pracovního poměru žalobce byla právní úprava odlišná.

18. Podle § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném ke dni podání žádosti „*platnost zaměstnanecké karty zaniká nejpozději uplynutím 60 dnů ode dne, kdy cizinci skončil poslední pracovněprávní vztah splňující podmínky podle § 42g odst. 2 písm. b) na pracovní pozici, na kterou byla vydána zaměstnanecká karta nebo povolení k zaměstnání anebo která byla oznámena za splnění podmínek uvedených v § 42g odst. 7 až 10; to neplatí, pokud se jedná o cizince uvedeného v § 98 zákona o zaměstnanosti.*“
19. Podle § 63 odst. 2 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném ke dni podání žádosti „*za podmínek stanovených v odstavci 1 zaniká i oprávnění k pobytu podle § 47 odst. 4, pokud toto oprávnění vzniklo podáním žádosti o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty. Řízení o žádosti o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty ministerstvo v takovém případě zastaví.*“
20. Podle § 63 odst. 3 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném ke dni podání žádosti „*se odstavec 1 se nepoužije, jestliže cizinec před uplynutím doby uvedené v odstavci 1 učiní oznámení podle § 42g odst. 7 nebo podá žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem v souladu s podmínkami stanovenými tímto zákonem.*“
21. Žalobce žalované v podané žalobě vytkl, že se žalovaná vůči němu dopustila nezákonné retroaktivity, když vztahovala právní úpravu předpokládající zánik zaměstnanecké karty marným uplynutím 60 denní lhůty na dobu podání žádosti o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele, tedy v době, kdy tato právní úprava ještě nebyla, okamžik běhu lhůty tak ani nastat nemohl. Soud je však toho názoru, že se žalovaná tvrzeného nezákonného postupu nedopustila.
22. Soud má za to, že platnost zaměstnanecké karty žalobce skončila dne 20. 11. 2019, kdy nabylo právní moci usnesení Ministerstva vnitra ČR č. j. OAM 28723-34/ZM-2017, kterým bylo zastaveno řízení o žádosti žalobce o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele. K zániku zaměstnanecké karty žalobce skutečně nemohlo dojít uplynutím 60. dne následujícího po dni skončení pracovního poměru žalobce, když v době zániku pracovního poměru žalobce tato lhůta v právní úpravě obsažena nebyla, ta byla zavedena až novelou zákona (zákonem č. 222/2017 Sb.), která nabyla účinnosti až 15. 8. 2017. Podle části první čl. II. bodu 2 zákona č. 222/2017 Sb. *zaměstnanecká karta vydaná podle § 42g odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, cizinci, kterému bylo vydáno povolení k zaměstnání podle § 96 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, zůstává v platnosti po dobu v ní uvedenou; pro účely prodloužení její platnosti a práv a povinností s ní souvisejících se postupuje podle zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.* Šedesátidenní lhůta k podání žádosti tak vůbec nepočala běžet a platnost karty jejím případným marným uplynutím tak skončit nemohla. Platnost karty a žádost o její prodloužení tak správní orgány měly posuzovat podle právní úpravy účinné do 14. 8. 2017. Zaměstnanecká karta tak podle této právní úpravy měla zůstat v platnosti, i když pracovní poměr žalobce skončil, a skončit pak měla buď uplynutím doby, na kterou byla vystavena, nebo právní mocí rozhodnutí, které má na platnost zaměstnanecké karty vliv, podle toho, která skutečnost nastala později. Žalobce podal dvě žádosti o souhlas se změnou zaměstnavatele. První žádost podal dne 5. 4. 2017, následně ji vzal zpět a řízení o ní bylo zastaveno, právní úprava platná v době podání žádosti zánik zaměstnanecké karty s meritorním rozhodnutím, kterým se souhlas se změnou zaměstnavatele neuděluje skutečně nespojovala, jak tvrdí žalobce. Druhou žádost však

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

žalobce podal dne 30. 10. 2017, tedy již za účinnosti novely zákona o pobytu cizinců, zákona č. 222/2017 a byť platnost zaměstnanecké karty v té době trvala a posuzovala se podle znění účinného před novelou, na řízení o žádosti o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele ze dne 30. 10. 2017 zahájené po novele zákona se již citovaná novela vztahovala. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR ze dne 23. 10. 2019, č. j. OAM-28723-34ZM-2017, tak již představuje meritorní rozhodnutí o neudělení souhlasu se změnou zaměstnavatele, se kterým zákon spojoval zánik zaměstnanecké karty. Zaměstnanecká karta tak zanikla dnem právní moci citovaného rozhodnutí, tedy dnem 20. 11. 2019. Novou žádost o povolení k dlouhodobému pobytu, tentokrát již za účelem podnikání, žalobce podal dne 25. 1. 2022, tedy v době, kdy již držitelem platné zaměstnanecké karty nebyl a Ministerstvo vnitra ČR řízení o ní usnesením ze dne 11. 3. 2022, č. j. OAM-2286-12/DP-2022, zcela správně zastavilo. K tomu je nezbytné v této souvislosti zmínit, že žalobce proti rozhodnutím Ministerstva vnitra ČR ze dne 23. 10. 2019, č. j. OAM-28723-34ZM-2017 a ze dne 11. 3. 2022, č. j. OAM-2286-12/DP-2022, žádný řádný opravný prostředek nepodal. Poslední žádost žalobce o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu je ze dne 16. 11. 2022, tuto žádost Ministerstvo vnitra zcela správně posoudilo podle zákona o pobytu cizinců ve znění novely, zákona č. 240/2022 Sb., a řízení o žádosti zastavilo. K odvolání žalobce bylo toto rozhodnutí zrušeno, neboť žalovaná dospěla k závěru, že správní orgán prvního stupně nedostatečně zjistil skutkový stav, když nebylo postaveno najisto, zda vůbec skončil pracovní poměr žalobce. Ministerstvo vnitra ČR následně doplnilo podklady a o žádosti rozhodlo znovu tak, že řízení ze zcela totožných důvodů zastavilo, žalovaná pak zamítla odvolání žalobce a toto rozhodnutí potvrdila. Žalovaná zcela správně uvedla, že pro otázku zániku platnosti zaměstnanecké karty je podstatná poslední žádost žalobce o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele ze dne 30. 10. 2017 a že žádost byla podána za účinnosti právní úpravy, která s neudělením souhlasu se změnou zaměstnavatele spojovala zánik zaměstnanecké karty, když podle § 63 odst. 2 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném od 15. 8. 2017 do 30. 7. 2019: *„byla-li v době platnosti zaměstnanecké karty poté, co skončil pracovněprávní vztah podle odstavce 1, podána žádost o udělení souhlasu ministerstva podle § 42g odst. 7, platnost zaměstnanecké karty zaniká nejpozději dnem právní moci rozhodnutí, kterým nebyl souhlas ministerstva udělen.“*

23. Námitku žalobce, že žalovaná v rozporu se zněním zákona vztahovala důsledky meritorního rozhodnutí o neudělení souhlasu se změnou zaměstnavatele i na situaci, kdy řízení o žádosti o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele bylo zastaveno procesním usnesením, soud neshledal důvodnou. Ministerstvo vnitra ČR usnesením ze dne 23. 10. 2019, č. j. OAM-28723-34ZM-2017 o žádosti žalobce ze dne 30. 10. 2017 rozhodlo meritorně, a to tak, že řízení bylo zastaveno. Nejednalo se o procesní usnesení, jak tvrdil žalobce (tím by bylo například usnesení o přerušení řízení), ale o konečné vyřízení žádosti žalobce. Je třeba souhlasit s žalovanou, že slovní spojení uvedené v § 63 odst. 2: „rozhodnutí, kterým nebyl souhlas ministerstva udělen“ nelze vykládat doslovně. Za takové rozhodnutí je třeba považovat právě i usnesení o zastavení řízení, neboť žalobci žádný souhlas skutečně udělen nebyl. Žalovaná srozumitelně vysvětlila, proč dospěla k závěru, že platnost zaměstnanecké karty žalobce právní mocí usnesení o zastavení řízení zanikla a soud se s těmito závěry ztotožnil.
24. Jak je uvedeno výše, žalobci skončila platnost povolení k dlouhodobému pobytu (zaměstnanecká karta) dne 23. 10. 2019 a v době, kdy podal žádost o udělení nového povolení k dlouhodobému pobytu, v tomto případě k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, již nebyl držitelem platného povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání, a to

jak dne 25. 1. 2022, kdy podal svou první žádost o udělení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, tak ani dne 16. 11. 2022, kdy podal totožnou žádost, která je předmětem tohoto řízení. Obě žádosti tak podal jako osoba neoprávněná. Jen pro úplnost soud dodává, že žalobce pro udělení nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání jako osoba, která není držitelem platného povolení k dlouhodobému pobytu, nesplnil podmínky.

25. Irelevantní je rovněž tvrzení žalobce, že mu oprávnění k dlouhodobému pobytu na území České republiky svědčí podle § 47 zákona o pobytu cizinců. Namítal-li žalobce v žalobě, že v době podání žádosti (16. 11. 2022) pobýval na území republiky na základě fikce podle § 47 zákona (odstavec neuvedl) o pobytu cizinců, pak je nutné poukázat na skutečnost, že žalobce ve správním řízení tuto argumentaci neuváděl. V odvolání proti rozhodnutí ze dne 22. 9. 2029 naopak argumentoval tím, že se právní úprava určující konec platnosti zaměstnanecké karty na daný případ vůbec vztahovat nemá a že tudíž, ač skončil jeho pracovní poměr, platnost jeho zaměstnanecké karty dosud neskončila. Podle § 47 zákona odst. 6 písm. a) zákona o pobytu cizinců účinného v době napadeného rozhodnutí žalované se *vízum, povolení k dlouhodobému pobytu nebo oprávnění k přechodnému pobytu uvedené v odstavci 5 nebo v § 42c odst. 2 se považuje za platné do doby nabytí právní moci rozhodnutí o podané žádosti, pokud cizinec a) podal na území žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, povolení k dlouhodobému pobytu rezidenta jiného členského státu Evropské unie, povolení k dlouhodobému pobytu za účelem vědeckého výzkumu, povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, zaměstnanecké karty nebo modré karty nebo o vydání povolení k dlouhodobému pobytu podle § 42 odst. 4 (tj. o žádosti cizince, který na území pobývá jako člen zastupitelského úřadu cizího státu nebo zastoupení mezinárodní vládní organizace akreditovaných v České republice anebo jako jeho rodinný příslušník registrovaný Ministerstvem zahraničních věcí). Ustanovení § 47 zákona odst. 6 písm. b) a c) zákona o pobytu cizinců obsahují další podmínky, tedy že cizinec „byl k podání žádosti na území podle odstavce 5, § 42a odst. 6, § 42c odst. 2, § 42d odst. 1, § 42f odst. 2, § 42g odst. 5 a § 42i odst. 3 písm. a) oprávněn a že doba platnosti víza k pobytu nad 90 dnů, povolení k dlouhodobému pobytu nebo oprávnění k přechodnému pobytu uvedeného v odstavci 5 nebo § 42c odst. 2 uplyne před rozhodnutím o žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu.“ Ani jeden z uvedených důvodů se však nevztahuje na žalobce a neodpovídá účelu jeho žádosti. Žalobce není výzkumným pracovníkem, osobou jejíž pobyt na území české republiky má být strpěno, studentem, rezidentem jiného členského státu Evropské unie ani žadatelem o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny, proto se na něj výjimka uvedená v § 47 odst. 6 zákona o pobytu cizinců nevztahuje.*
26. Při podání nové žádosti dne 16. 11. 2022 žalobce jednoznačně nesplňoval podmínky uvedené v § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *„cizinec, který je držitelem povolení k dlouhodobému pobytu a hodlá na území pobývat za jiným účelem, než který mu byl povolen, je povinen požádat ministerstvo o udělení nového povolení k dlouhodobému pobytu. Nové povolení k dlouhodobému pobytu nelze udělit v případech uvedených v § 33 odst. 1 nebo 3 s výjimkou případů uvedených v § 42 odst. 2. Nové povolení k dlouhodobému pobytu dále nelze udělit, jestliže cizinec neplnil před podáním žádosti o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu na území účel, pro který mu bylo povolení k dlouhodobému pobytu vydáno; to neplatí, pokud cizinec prokáže, že se jednalo o neplnění účelu ze závažných důvodů po přechodnou dobu. Cizinec, který hodlá na území pobývat za účelem podnikání, může o takovou změnu požádat, pokud je držitelem platného povolení k dlouhodobému pobytu a na území pobývá po dobu delší než 5 let; to se nevztahuje na cizince, který žádá o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem investování, na cizince*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

pobývajícího na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu podle § 42 odst. 3 a na cizince uvedeného v odstavci 2.“

27. Podle § 169r písm. d) zákona o pobytu cizinců správní orgán usnesením zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec „*podal žádost o prodloužení doby platnosti a doby pobytu na území na dlouhodobé vízum, žádost o povolení k dlouhodobému pobytu nebo žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu v době, kdy k tomu není oprávněn; to neplatí, pokud je o dříve podané žádosti rozhodováno poté, co začala běžet lhůta, v níž byl cizinec oprávněn tuto žádost podat.*“ Žalobce nebyl ke dni 16. 11. 2022, tedy ke dni podání předmětné žádosti oprávněn žádost podat, správní orgán tak zcela správně v souladu s citovaným ustanovením řízení zastavil. Žalovaná pak nepochybila, když dospěla ke shodnému závěru, jako správní orgán prvního stupně a odvolání žalobce proti usnesení o zastavení řízení zamítla.
28. K námitce žalobce, že podal žádost o souhlas se změnou zaměstnavatele na stejném formuláři jako žádost o prodloužení zaměstnanecké karty, ale žalovaná ve svém rozhodnutí uvedla, že žalobce podal žádost o prodloužení zaměstnanecké karty dne 31. 10. 2017 a žádost o souhlas se změnou zaměstnavatele již dne 30. 10. 2017 a rozpojila tak žádost do dvou samostatných řízení, soud uvádí, že skutečnost, že žalobce podal dvě žádosti v jednom podání nebrání správnímu orgánu tyto žádosti samostatně projednat. Přijetí podání žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty a tedy i vyznačení zahájení řízení o jeden pracovní den později, tedy 31. 10. 2017 namísto 30. 10. 2017 může být skutečně omylem správního orgánu prvního stupně, soud však blíže nezkoumal, zda žalobce skutečně podal obě žádosti v jeden den v jednom podání a správní orgán prvního stupně se při záznamu došlého podání a zahájení řízení dopustil písařské chyby, či nikoli, neboť tato případná chyba nemohla mít vliv na správnost a zákonnost rozhodnutí správních orgánů o obou žádostech žalobce. Skutečnost, zda k podání žádosti o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty došlo 30. 10. 2017 nebo 31. 2017 neměla žádný vliv na možnost žalobce řádně uplatňovat ve správním řízení svá procesní práva a nejedná se tak o podstatnou vadu správního řízení. Nadto je třeba zdůraznit, že žalobce proti rozhodnutí o žádosti o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele nepodal odvolání a nebrojil tedy ani proti tomu, že správní orgán prvního stupně usnesením ze dne 23. 10. 2019 rozhodlo pouze o žádosti o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele a nikoli i o jeho žádosti o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty. Tato otázka pak není relevantní ani pro řízení o žádosti ze dne 16. 11. 2022, neboť stěžejním bodem pro určení platnosti zaměstnanecké karty je datum podání žádosti o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele (jehož správnost žalobce ani nenamítal) a pravomocného rozhodnutí o ní. Nadto je třeba konstatovat, že žalobce tuto námitku uplatnil poprvé až v žalobě a tudíž se jí správní orgány nikterak nezabývaly, přičemž správní soud je ve správním řízení povolán k přezkumu správnosti závěrů správních orgánů. Vzhledem k tomu, že uvedená námitka nemohla mít vliv na správnost rozhodnutí správních orgánů, soud neprováděl žalobcem navržené dokazování spisem správního orgánu prvního stupně OAM-28723/ZM-2017 a OAM-28864/ZM-2017, a to pro nadbytečnost.
29. Jelikož soud neshledal žádnou žalobní námitku důvodnou, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
30. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaná, jíž nad rámec jeho běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani náhradu nákladů řízení nepožadovala, a proto soud výrokem II. tohoto rozsudku vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 6. února 2025

Mgr. Lenka Havlíčková v.r.
samosoudkyně